

Världsteaterdagen 2014
Brett Baileys budskap

Överallt där mänskligheten skapar samhällen manifesterar sig vår okuvliga lust att gestalta.

Under träd i oansenliga byar, framför högteknologiska scener i världsstäder, i skolaulor, på öppna fält och i tempel, i kåkstäder och gallerior, i föreningshus och källarlokalerna samlas människor och upplever gemensamt de flyktiga sceniska världar vi skapar. För att med dem uttrycka mångfalden och rikedomerna och sårbarheten hos vår mänsklighet, som i gestaltningen skänks form genom kroppar, röster och levande själar.

Vi samlas för att skratta och gråta, minnas och reflektera; lära, fantisera och söka bekräftelse. För att förundras över teknik på toppnivå – och anta skepnad av gudar. För att gemensamt häpna över all den skönhet och medkänsla och ondska vi kan rymma. Vi samlas för att fyllas av energi, av känslan att äga makt. För att hylla rikedomerna i våra olika kulturer, utplåna de gränser som skiljer oss.

Överallt där mänskligheten skapar samhällen manifesterar sig vår okuvliga lust att gestalta. Född ur vår mänskliga gemenskap klär den lusten sig i masker och dräkter och scenkostymer från alla slags skiftande traditioner. Den skänker kontur och fokus åt våra språk, rytmer och gester, den bereder sig ett rum mitt ibland oss.

Och vi – vi konstnärer som verkar utifrån denna uråldriga lust – låter den springa fram ur våra hjärtan, våra tankar och kroppar, och därmed återger våra olika verkligheter, i deras enkelhet och i deras skimrande mysterium.

Men nu, i denna tid där miljoner människor kämpar för att överleva, miljoner människor lider under förtryckarregimer och roffarkapitalism, miljoner och åter miljoner tvingas fly från strider och omänskliga levnadsvillkor; nu i denna tid där våra privatliv kränks av hemliga säkerhetstjänster och våra ord censureras av känslolösa myndigheter, där skogar kalhuggs, djur och växter utrotas och världshaven förgiftas – vad är det i denna vår tid som vi *egentligen* vill rycka slöjan av?

I vår värld av ojämn maktfördelning – där ett otal dominanta röster vill intala oss att *en* nation, *en* ras, *ett* kön, *en* sexuell läggning, *en* religion, *en* ideologi eller *en* enda form av kultur är överlägsna alla andra – kan vi i den världen verkligen hävda att konsten inte bör agera socialt?

Är det så att vi, scenens och arenans konstnärer, underkastar oss marknadens krav på anpassning? Eller tar vi oss den frihet som faktiskt är vår: att bereda oss ett rum i vårt samhälles hjärta och själ, att samla människor omkring oss, att inspirera, förtrolla och upplysa – och därmed skapa en värld präglad av hopp och av samarbete med öppet hjärta?

Översättning från engelska Leif Janson